

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 zjutraj.

Uredništvo: Ulica Sv. Franciška Asiškega št. 20, I. nadst. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo in rokopi si se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Stefan Godina. Lastnik koncesije lista „Edinosti“ — Tisk tiskarne „Edinosti“, vpisane zadrage z omejenim poročilom v Trstu, ulica Sv. Franciška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave št. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto K 31-20
za pol leta 15-60
za tri mesece 7-80
za nedeljsko izdajo za celo leto 6-20
za pol leta 3-00

Zvezna armadna poročila.

AVSTRIJSKO.

DUNAJ, 21. (Kor.) Uradno se razglasi: 21. oktobra 1917.

Vzhodno bojišče. — Položaj je neizpremenjen.

Italijansko bojišče. — V Heimeški dolini so privedle naše patrulje z neke posredne akcije s seboj 40 ujetnikov.

Jugovzhodno bojišče. — Zapadno Ogrskega jezera so se ob hrabri protiborbami avstroogrskih, nemških in bolgarskih čet izjavili močni francoski napadi.

Načelnik generalnega štaba.

NEMSKO.

BEROLIN, 21. (Kor.) Veliki glavni stan, 21. oktobra 1917.

Zapadno bojišče. — Armada kraljeviča Ruperta: Mesto Ostende je bilo obstrleljivo z morja. Povzročene so bile poškodbe na hišah. Na flandrijski fronti je bilo vsled močne megle topovsko delovanje do večera omejeno. Ko se je stemnilo, je postal ogenj ob obali jačji. Pri Dixmaide in v nekaterih odsekih glavnega bojišča so bili napadajoči sovražni poizvedovalni oddelki izginili ali so bili odprani.

Armada nemškega cesarjeviča: Po megletem in zato nekoliko mirnejšem jutru se je pozneje ob boljših razglednih razmerah razvila topovska bitka pri Vauxaillou de Brage zopet do največje silovitosti. Načelnik štaba se je z nezmajljivo srčnostjo tudi ponovno in se je razvil večkrat v bojnajočo ogenj. Večjih napadov dosedaj ni bilo. — Pri ostalih armadah je bilo bojno delovanje večinoma majhno. — Se-streženih je bilo 9 sovražnih letal.

Vzhodno bojišče. — Na otoku Dagö so dospela naše čete do vzhodne obale. Poizvedovalni oddelki prodirajo v notranjost. Dosedaj je bilo naznanjenih več sto ujetnikov. Zasedli smo med Moon in celino nahajajoči se otok Sidov. Ruske pomorske sile so odplule iz Moon-sunda proti severu, ostavivši razvaline »Slave« in štirih parnikov. — Na rusko-romunski fronti nič važnega.

Macedonska fronta. — V gor-skem grebenju med dolino Skumbi in Ohridskim jezerom so izvršile včeraj po močni topovski pripravi francoske čete napad. Nemške, avstro-ogrške in bolgar-ske čete so izjavile sovražni naval z ognjem in s protisulkom. Vzhodno Ohrid-skega jezera, kakor tudi od Prespanskega jezera do Černe in na obeh bregovih Var-dara je bojno delovanje artiljerije vidno naraslo.

BEROLIN, 21. zvečer. (Kor.) Zvečer na Flandrijskem živahno artiljerijsko delo-vanje severovzhodno Soissons najsilnejši topovski boj. — Otok Dagö je popolnoma v naših rokah. — V Macedoniji zapadno Ohridskega jezera in severozapadno Bi-tolja za nas uspešni delni boji.

Prvi generalni kvartirništvo: pl. Landserdt.

TURSKO.

CARIGRAD, 20. (Kor.) Iz glavnega stana se poroča: Sinajska fronta: Sovražnik je izvršil z oddelkom, obstoječim iz 20 eskadronov konjenikov in artiljerije in avtomobilov, poizvedovalno akcijo proti Bir es Sabahu. Dne 19. t. m. se je zopet umaknil. — Fronta ob Džali: Topovski boji med Angliji in našimi četami. — Perzijska fronta: Napad, ki so ga izvršili Rusi v okolici Serdeča, je bil odbit. Sicer no-benih važnih dogodkov.

Dogodki na morju.

BEROLIN, 20. (Kor.) Wolffov urad po-roča: Eden naših podvodnikov (poveljnik kapitan Jess) je ob zapadni obali Anglije potopil zopet 6 parnikov, eno jadrnico in 2 ribiški ladji, skupno 38.000 ton, med dru-gimi angleško pomožno križarico »Saturnus« in 4 velike angleške oborožene po-možne parnike.

LONDON, 20. (Kor.) Admiraliteta po-roča, da sta bila angleška rušilca torpe-dovk »Mary Rose« in »Strongbow« v boju z naglo plujočimi, težko oboroženimi nem-skimi vojnimi ladjami v Severnem morju potopljena.

PODLISTEK.

Millionar, ki je izginil.

Roman. Francoski spisatelj Evgen Chavette.

— Čemu? — je dejal Ponedeljek in skomizgnil z ramami. — Ko so me vrgli na cesto, so pač imeli vzrok za to, in prav gotovo se ni zgodilo od prevelike ljubezni do mene, in potem, zakaj naj bi se vrival v rodbino, kjer bi me brzdali in me na-dlegovali z moralnimi pridigami? Jaz, ki nisem nikdar mogel trpeti gospodarja nad seboj! Tisti dan, ko so mi tisti, ki so me pobrali s ceste, hoteli resno natekniti brzde, sem jih pretepel tako temeljito, da so pozabili zopet vstati.

Cinčim, s katerim je govoril Pone-deljek o umoru obeh svojih dobrotnikov, je naravnost pretresel gospoda de Vivon-na, ki je, trebeč svoje krasne zobe, raz-mišljal o tem čudnem dogodku.

— Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je veslaški mojster izpozabil tako daleč, da je presračen vzkliznil:

— Ali, milostni gospod, to je nemogo-če; to bi se dejalo, da vzdobujamo tega človeka, da naj vnovič pobegne.

— Tvoja dolžnost je, da mu prepričiš beg, in da ti bo ta naloga lažja, te pooblaščam, da naznaniš obema Ponedeljkovi-ma tovarišema pri veslu, da se njima po-režejo nos in usta, če pobegne on, in sicer zato, ker se nista ustavila njegovemu be-gu. In sedaj odpelji tega človeka ter stori, kot sem ukazal.

Pol ure pozneje je sedel Ponedeljek zo-pet na svoj klop, prikovano nanjo z veliko težjo verigo, kot prej, in je nemo preudar-jal, kaj neki bi bilo vzrok, da ga je admi-ral pomilostil; kajti vsled tega pomilostje-nja mu je bil odslej beg nemogoč.

(Dalec.)

Ne, — je dejal sam pri sebi, — goto-vo bi bil premrzek dar, če bi hotel ta iz-meček človeštva vrniti njegovi ubogi ma-teri. Bolje je, da ostane, kjer je.

Vendar pa je čutil vojvoda, da ga je nalahno pekla vest, in to je bilo tudi vzrok, da je hotel izkazati kolikortoliko milosti kaznjencu.

— Veslaški mojster, — je dejal.

— Milostni gospod? — je odgovoril le-ta in se globoko poklonil.

— Tega človeka popelješ nazaj na nje-govo klop in pazi, da ga dobro prikujejo nana-j, bolje kot privikrat.

— Da, milostni gospod, in orožnemu mojstru poročam, da mu napravi ono ma-lo kazensko opremo, — je odgovoril ve-slaški mojster in pokazal kaznenjencev nos in ušesa.

— Ne, — je dejal kratko vojvoda, — to kazen odpuščam Ponedeljku; nos in ušesa naj mu ostanejo.

Ko je začel to nezasišano povelje, se je

